

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Andor Mária*

Cím: *Gellérthegyi levél*

Forrás: *Budapesti Színpad*

Bp
(Hely)

1927. 3. 6.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (O)

Tárgy

712.21

Hely

Gellérthegy

Idő

"1927"

Személy

Gellérthegyi levél.

Pusztuló szépségeink.

Budapest, március.

Kedves barátom!

A mulkor mikor nálam volt, diskuráltunk a művésetről. (Hogyan lehetne magával arról nem beszélni? Beszéltünk a természetéről is, a szépről és a csunyáról.

És nagyon örültem, mikor láttam, hogy maga a művészi szépnak a fanatikusa, teljes mértékben meg tudja érteni az ember felháborodását, a csunyával szemben. Még hozzá azzal a csunyával szemben, melyet emberkéz produkált, hogy tönkre tegye vele az Uristen teremtette szépségeket.

Bizonyára sejti már, hogy miről van szó. Hiszen sokat beszéltünk erről is, utolsó látogatása alkalmával. Mi teszi Budapestet a világ egyik legszebb városává? Semmiesetre sem az, amit az emberek benne, vele csináltak. Hanem mindenképpen az, amit a Teremtő jókedvében neki juttatott: a hatalmas Duna folyam s a gyönyörű Gellért-hegy.

Ezzel a két adománnyal, egy városból csodákat lehetett volna csinálni, tündérszéppé fejleszteni. Meg is csinálták a csodáit! Ahol csak lehetett, ahol csak hozzá férkőztek, tönkretették mesterségesen — a természetadta szépségeket.

A régi bűnök.

Nem lenne könnyű dolog felsorolni mindazt a mélynyeletet, amit ellenünk elkövettek! Hát azért is, csakugy, ahogy eszembe jut, említek föl egy és más, ép-

pen az én „szerelmem“-mel szemben elkövetett atrocitást.

Fölpítették az Erzsébet-hidat. Neki-vezették a hegynek. A hegynek, mely meg volt, hátrálnia kellett a hid elől, amely lesz. Hogy hogyan hátrált? Tudjuk mindannyian. Lerobbantották. Leszedték a szikláját mindaddig, amig kellőképpen el nem ment az utból. Micsoda vétek, micsoda bűn volt minden kis sziklaszilánknak a leresztesése!

Legalább is én, így éreztem. Hogy is ne fájna az embernek az, ha a „szerel-
mét“ bántalmazzák, szépségében megkárosítják.

Épületeket lehet emelni, hidakat lehet csinálni, bármikor, bármennyit — ez pénz-kérdés. De, egy nagy város kellő közepén, egy gyönyörű nagy hegy csodaszámba megy — hála érte a Teremtőnek, aki megalkotta és a jóízű őseinknek, akik a hegy tövébe és köréje építették a várost.

Ehhez a csodához vandálkézzel nyulni — bűn! Sajnos, állandóan, szünet nélkül elkövetik ezt a bűnt.

Ha egyszer bűnözni kezdenek, nehéz a megállás. Megkezdtek a hidnak nekiépítésével a hegynek. Polytatták azzal, hogy leszedték a gyönyörű természetes szikla-alakulatokat és helyette kis kőbörtyűkkel kövezték ki a hegynek a hidra néző oldalát. S erre állították azután föl szé-
gény Szent Gellértünknek a szobrát.

Most már persze nem volt megállás. Valószínűleg attól tartottak, hogyha a hegy megnézi magát a Duna folyóban és meglátja a csufságot, amelyet vele, rajta elkövettek, nekiszalad a világnak. S majd

csak valahol ott áll meg, ahol jobban megbecsülik őt és a szépségét.

Hogy ezt meg ne tehesse, ezt a szégyent a városra ne hozhassa, gyorsan elkerítették valami „kutyanyakláncsal“. A gyönyörű sziklaformációk természetes szabálytalanságát megszüntették. Kicirkalmazott, szabályos műköből, csucsban végződő oszlopocskákból, vaskerítéssel kombinálva, csináltak szégyent a hegynek!

Vagyunk régtől fogva jó néhányan Gellért-hegy imádók; olyanok, akik szerelmüket tettekkkel is dokumentálták. Ezek az őslakói a hegynek. Azok, akik már akkor idejöttünk, hajlékot építettünk itt magunknak, amikor még korántsem volt divat az ittlakás. Amikor még a Gellért-hegyet nem fedezte fel a nagy tömeg. Amikor még a Gellért-fürdőnek, szállóának nyoma sem volt. Amikor még álmodni sem merte volna valaki, hogy itten, a mi hegyünkön olyan szálló fog épülni, amelyben télen minden este fényes bálokat tar-

tanak, az egész esztendőben, télen-nyáron egyaránt simiznek és charlestonoznak.

Csöndben, visszavonultságban éltünk itt. Nem járt még felénk a később a hotelt nagy rajokban fölkereső „elökelő“ (!) kö-zönség. Nem szerencsételtett bennünket és nem árasztotta el tömegével hegyünk lejtőit, a háboru óta nagyon megrágult, vil-lamost megtakarítani akaró, Wurstlit, Népligetet elkerülő Isten adta nép sem. Nem voltak akkor még teleszörva utjaink, pad-jaink ételmaradványokkal, papirosokkal.

Először fölépült a szálloda. Sajnos, csak-hamar kiűtött a háboru is. Ez a két dolog együttvéve lendítette föl hegyünk népsze-rűségét. A szálloda vonzotta a mulatni vágyó embereket. Megtanulták, hogy ott, ahol az a fényes, márványcsarnokos, pom-pával megrakott hotel van, — az a Gellért-hegy. — A háboru pedig megszüntette az

utazási lehetőségeket. A sok új hadigazdag sem tudott utazni, sem gyorsan szerzett pénzével mit kezdeni. Mindkét bajon segí-tett a Gellérthegy. A pénz egy részét villák-ba lehetett be- és eldugni. Míg az utazás helyett, is kárpótlást nyújtott az ittlakás, hegyünknek tiszta jó levegőjén. Pusztultak a fák, a bokrok, a madarak. Egymásután emelkedtek a hivalkodó paloták. Hegyünk templomi csöndjét tönkretette az autók recsegő, dobhártyát repesztő, sértő túlkö-lése éjjel és nappal.

Mert az új tulajdonosoknak persze autó-juk is volt. Az ugy hozzátartozott az ő életstandardjukhoz, mint a miénkhez, a régiekhez, az őslakóékhöz, az apostolok lova.

Édes keveset törődtek azzal az illető kö-rök, hogy a Gellért-szálló fölépítésével va-lóságos spanyolfalat állítottak a hegy elé, ugy, hogy alulról nézve elfedi az egész he-gyet. Sőt! Ugy látszik, hogy valamivel ma-gára vonhatta haragjukat a mi szépséges hegyünk. Mert mindenképpen igyekeztek eltüntetni a szem elől. A baloldalon sike-rült ezt a célt elérniök a hivalkodó kupo-lákkal felmagasztosított óriási épülettel. Törték a fejüket azon, mit csináljanak jobboldalt, hogy itt se láthassa senki a gyönyörű lankáiban leereszkedő, szemet felüldítő, majd növényzettel, majd mohával fedett, szeszélyes formációjú sziklákat?

És sikerült eltalálniök. Sikerült a hegyet onnan is eleskamotálniök. Hosszu dara-bon, emelet magasságban vaskampókat vertek bele az oldalába. Szeretet dikáltta, aggód félelemmel és fájdalommal néztük, hogy mit csinálnak ott? Mit követnek el megint a máhegyünkkel? Valami új, divatos keresztrefeszítést csinálnak vele? Sok időnk a találgatásra nem maradt. Megjelentek csakhamar az esetlen nagy táblák, ame-lyekre azután fölragasztották és fölragaszt-

ják allandóan naponta a kiabáló csunya plakátokat, egyiket szorosan a másik fölé, hogy valamiképpen egy kis nyílás ne maradjon közöttük, a szépség ki ne lássék a csufság között.

Szóval a cél el volt érve. A hegy most már egészen eltűnt — legalább is alulról. Business balra, business jobbra és pont! Ez a fő — nihil aliud!

Emberek, adófizető alanyok érdeke, egészségügyi, vagy esztétikai szempontok mérlegelése — naiv és nevetséges gondolatok. Ki törődik azzal? Ha nem tetszik nekik a különféle változás, hát menjenek Isten hírével — máshová. Olyan sok a lakás Budapesten, olyan könnyen lehet hozzájutni, olyan olcsó a költözködés és minden vevőjéről egyébként, miért ne? Ezt persze nem szavakkal mondották a felettünk és velünk disponáló, láthatatlan nagyhatalmak, hanem tettekkel.

Az újabb bűnök.

Még föl sem épült a belülről igazán fényes és izléses pompájú palota, amelynek külsejéről azonban azt mondta egy külföldi építész barátunk, hogy a frontja Kelet templomaira, a hátsó része müncheni Bierbrauerei-stílusra emlékeztet, mellette is közvetlenül építkezni kezdtek. Ugy gondoltuk, hogy talán szerényebb kis dependancea lesz a hatalmas, nagy épületnek.

Nem sokáig tartott és meggyőződhattünk arról, hogy milyen lomha szárnyalásn a mi fantáziánk.

Egy hamisítatlan, tökéletes gyárkémény készült itt, a villegiatura kellő közepén! Ilyet még Európa nem pipált. Ha egyebütt, valamely u. n. kulturországban, valamiféle gyárakkal benépesített külváros villegiaturává, villateleppé avanszál, kiszorulnak a gyárak. Ivonulnak a gyár-

kémények. Elvándorolnak kijjebb, meszebb. De hogy egy évtizedek óta meglevő, népes, teljesen kiépített villegiatura kellő közepébe behelyezzenek egy éjjel-nappal füstökádó szörnyeteget, ez tagadhatatlanul roppant eredeti ötlet. Erre nem foghatná rá senkisé, hogy utánzata, kópiája valaminek, mert egészen bizonyos, hogy ilyesmi még nem volt.

No és most kapcsolódik bele a közérdeke, a mindnyájunk egészségi és esztétikai érdekébe a maga saját külön érdekköre.

Itt van sokkal régebben, tehát ősbibb jögon, mint a Gellért-hotel palotája, a művészek otthona, a „Mütermen-bérház“. Annak idején valóban igen helyes és jó érzéssel építette ide a főváros a művészek házát, Budapest legszebb vidékére, legjobb levegőjü helyére. És most, annyi idő után, megbánni látszik — akkori generozitását. Akkor adott nekik, most is ad. Csakhogy a mostani adományával elveszi a multét. Akkor jólevegőjü, gyönyörü fekvésü hajlékot kaptak, most közvetlenül elébe egy füstökádó szörnyeteget. Tessék itt nyáron, nyitott ablakoknál dolgozni, az ilyen csufságos perpetum mobile mellett! Avagy a munkában kifáradt szemnek pihenőt adni, fölüdíteni, ugy, mint eddig azzal, hogy kitekintsenek az ablakon. És élvezni óhajtják a gyönyörü Dunát, a fával szegélyezett partokat, a méltóságosan uszó nagy hajókat, a fürgén sikló propellereket, az étherben lebegő, berregő, majd a vizen sikló gépmadarakat! — Tessék ezt most élvezni, mikor mind ennek a látványnak utját állja egy égbetörő, piszkos, nagy gyárkémény és a belőle gomolygó füstfelhő!

Hogy ezt a szörnyeteget egyhamar lebontsák, ezt magam sem merném reményleni. De talán, ha már a szemnek a sérelmén nem is tudnának segíteni, de legalább a tüdőt és a szaglási szerveket mentesítse-

tik, ha azt megtennék, amit kezdettől fogva terveztek.

Mikor építették a hotelt és a gyárkéményt, mely állítólag a fürdőfűtést szolgálja, egy kedves barátunk, akinek akkor nagyhatalmi állása volt a városnál, vendégünk volt. Még mielőtt vacsorához ültünk volna, még világos volt, amikor én fölháborodva mutattam meg neki a mi elég magasan fekvő kertünkéből is látható kéménymonstrumot. — Ne tessék ettől félni. — mondja ő. Én kérdőjellel változtam erre a biztatásra. — Nem fog ez semmi bajt sem csinálni, olajjal fognak fűteni.

Hát szóval, csak a szemnek fog élvezetet nyújtani? Az orrot és a tüdőt meg fogják kímélni? No, ez is valami!

Mikor elkészült a szálló, a vele szemben levő hegyoldalon, csak mindkét nembeli munkanélküliek facérkodtak, heverték és élvezték reggeltől-estig a szent semmittevést. Fának, bokornak, pázsitnak semmi nyoma sem volt. Kun Béla hívei letaroltak ott minden növényi életet. S a városnak nagy az averziója mindennel szemben, ami növény, ami zöld.

Hogyan fásítják be a hegyet.

Hagyta a diszes szállót a legdisztelenebb kilátással a hegy felé. Én azonban dicsekedhettem némi relációval, a városnak kertészeti főmögulját illetőleg és rávettem őt, hogy szüntesse meg azokat az állapotokat, amelyek a hegyoldalon uralkodnak. Kergesse el az embereket, ültessen növényzetet, pótolja az elpusztított vegetációt. Meg is tette.

Őrült a szívem, amikor arra mentem és az odaszokott közönség vandalizmusa ellen dróttal elkerítve, szépen növekedtek a kis fenyőfák és bokrok, orgonák, diszserjék stb. Mindenesetre szebb látvány volt ez ugy nekünk, arra járóknak, mint a szálló-

ből kinéző idegeneknek, mint az azelőtti, megbotránkozásukat provokáló emberorjákiak. Mig egy szép napon megjelent megint csak az a szerszám, amelyet megszokhatunk volna már, de azért annál inkább rettegtünk tőle: a csákány. S ott, ez megkezdte működését. Nekimentek ásóval, kapával az alig fölcseperedett új ültetvényeknek, mint mindig csákánnyal a hegynek. A szívünk összeszorult, a kezünk ökölbe, mi lesz itt megint? Megtudtuk azt is. A hegyoldalban levő barlangba kápolnát építenek. Mindannyian szívesen hallottuk, hogy az Istent dicsérő hajlékok száma szaporodik eggyel. Csak azt nem értettük, hogy miért kell annak éppen a Gellérthegy oldalában, a villamoscsilingelés közvetlen közelében, a szállóbeli jazz-bandtól egy ugrásnyira lenni? De hát szerencsésen el is készült a kis kápolna, még pedig egy némely kisebb jelentőségű dologtól eltekintve, elég izlésesen. Örültünk, hogy megvan, hogy szép és hogy valami nagyobbszabásu baj nem lett belőle. Persze, fájlaltuk, hogy a barlang előtti lejtőn, a volt új ültetvényeket mind elpusztították és a kápolna építésének befejezése után sem gondoltak a pótlására. Később, nagysokára rácsaptak a földre holmi kis fükkockákat. Se fát, se bokrot, semmi egyebet.

Nagy láрма figyelmeztetett újabb átalakító munkák megindítására. Éjjel-nappal meg nem szűnő kalapálás, csattogás, zuhogás verte föl hegyünknek az utóbbi időben, sajnos, már eléggé megzavart csendjét. Az éjszakák sokszor földicsért „templomi csöndje” már a múlté volt. A mi saját külön luxusunk, hogy eddig éjjel is mindig nyitva tarthattuk ablakainkat, anélkül, hogy ez az alvási lehetőség rovására ment volna, megszűnt. Akiknek a városba volt utjuk a hid felé, azokat új meg új látvány fogadta. Napról-napra szaporodtak kint az

anyagtorlaszok. Valami jó ármentesítő Tiszta-gátnak beillettek volna. A szegény gyalogjárók rossz sorba jutottak. A barlangoldal egy jó darabján sohse volt gyalogjáró. Mindenki eddig, természetesen a park előtt elvonuló elég rendes gyaloguton járt. Most ezt eltorlaszolták a homokhegyek. Tehát a gyalogosok egészen ut nélkül maradtak, kénytelen a kocsituton sétálni. És milyen állapotban van ez a kocsit! A folyton jövő-menő súlyos terheket vivő hózó kocsik, a dübörgő autók valóságos hegy- és völgyalakulatokat hoztak létre rajta. Egy szép napon már nemcsak a kívülől hozott anyagot raktározták ott le, megkezdődött a költözködés belülről is. Először is a cementbe rakott kavicskerítésnek estek neki. Ezek az időnként megkinzott kerítésfalak szépen az utcára vándoroltak. Ha leszedik, majd csak vissza is rakják, ezzel vigasztaltam magam.

De, óhjai, most már más dolgok is kerülnek a kertből ki az utcára! A növényeket, a szép ezüst- és zöld fenyőket, dízbokrokat, virágokat is kezdték kidobálni. Teljesen tönkretették a már igen szép állapotban levő parkot. Mi gellérthegyiek elhültünk, mikor ezt a pusztítást láttuk! Hiszen előtünk ültették! Szerető szívvel és szemmel figyeltük gyarodását, növekedését. És most fájó szívvel nézzük elpusztítását. Hiába tudtuk meg azután, hogy u. n. „Hullámfürdő”-t fog csinálni a város a parknak a helyén. Ez nem vigasztalt meg bennünket. Mert hogy az a hullámfürdő micsoda kiváló nagyszerűség lesz, ma még nem tudjuk. De hogy egy, a fővárosban amugy is ritkaságszámba menő dolgot, egy sikerült, szép kis kertet tönkretettek, azt, sajnos, már ma megállapíthatjuk. És éppen ezért nem tudjuk fölfogni, hogy miért kell azt a bizonyos hullámfürdőt úgy és ott csinálni, hogy már előzetesen is

keserűség támadjon a közönség szívében keletkezésének, és, illetőleg amiatt az elpusztított szép kis park végett.

Miért kellett egy meglevő szépet egy leendőért tönkretenni?

Mi lett volna most már természetesebb, gazdaságosabb dolog a világon, mint az, hogy ezeket a növényeket megmentsék, még pedig úgy, hogy felhasználják a barlang előtt elpusztított ültetvények pótlására. Két legyet ütöttek volna egy csapással. A fák, a bokrok is megmaradtak volna, nem pusztulnak el és a barlang előtti lejtőn is visszaáll a pusztítás előtti statusquo ante állapota.

De mert ez olyan természetes, olyan gazdaságos lett volna, éppen olyan természetes, hogy nem tették azt, amivel mindenképpen hasznot hajtának és a szörnyen elégedetlenkedő akarva, nem akarva arra járó gellérthegyi őslakókat is kibékítették volna. De a mi vágyainknak, kívánságainknak valamiféle telepátikus fuvallata mégis megérinthez az intézkedő hatalmakat. Mert, mikor már a növényzet kihurcolgatása a parkból megszűnt, újból ásni kezdtek a barlang lejtőjén. No, most végre ültetnek, sőhajtottunk föl megkönnyebbülten. Igenis ültettek kisebb-nagyobb darab sziklaköveket a fübe. S most már várjuk, lessük, hogy mikor fognak kikelni!

Idáig tart a mult, a félmult és a jelen históriája.

Új tervek pergőtűze.

Azon, ami eddig történt — sajnos — már nem tudunk segíteni. Azt, amit eddig elpusztítottak, nem lehet helyrehozni. Ám még mindig vészes felhők lógnak azonban a fejünk fölött. A jövődő méhe ezer veszedelemmel vemhes. A tervek egész pergőtűzét akarják zudítani a tapasztalatok után

joggal féltett szegény hegyüinkre. Minden nap újabb eszmét, újabb veszedelmet termel. Istenem, hogyan lehetne ezeknek gátat vetni? Hogyan lehetne a vészfelhőket holmi viharágyuval lepuffantani, vagy legalább is máshová elterelni? Mit lehetne tenni, hogy megmentsük hegyünket ezeknek a fantasztikus, másutt talán egészen jól és megfelelően keresztülvihető, de számára káros ötleteknek valóságos járványszerű föllépésétől?

Majd síklót akarnak csinálni belsőleg, majd végnélküli alagutat a hegybe, ami újból csak keresztül-kasul robbantást, pusztítást, deformálást jelentene! Majd úgy vélik a vegetáció Heródesei, hogy talán akad még egy pár atyafa és bokor a hegyen. Ezeknek pusztulniok kell! Jőjjön helyükbe kő meg kő, meg malter meg cement!

Hát már nem elégednek meg azzal, hogy alulról eltüntették a hegyet szemünk elől, miért akarják mindenáron, mindenféle néven és címen elhordani, lehordani? És folyton a nagy szeretetet emlegetik, amellyel a hegy iránt viseltetnek. Furcsa egy szeretet az, mely a szeretet tárgyát elpusztítani akarja!

Mi, hegylakók, a Gellérthegy szeretetének dokumentálását csak egy módon tudjuk elképzelni. Hands off!

Hozzá nem nyulni! S ha igazán megértéssel és szerető szívvvel vannak iránta, akkor csak egy dolgot szabadna tenni, mentől sürűbben, mentől változatosabban teleültetni tülevelű, meg lombos fával, bokorral. Adják vissza a hegynek természetes jellemét. Hozzák helyre az ezirányban elkövetett sok és nagy, mondhatjuk folytonos mulasztásait, vétkeiket. Adják vissza a madárkákknak az otthonukat a fák lombjai között. Legyen hol fészket rakniok, családot alapítaniok, Istent dicsérniök, embert gyönyörködtetniök énekükkel!

A Magyar Kálvária.

De bocsánat, mielőtt tulságosan belerogtatnám magam az idillikus, mesebeli hangulatba, amikor is a hegyet olyannak látom megint, mint amilyen a multban volt, nem kötömegektől lenyügözve, de hozzávaló és méltó vegetációval elborítva, meg kell emlékeznem az izgató sok terv közül *egyről*, amelyet szándékosan hagytam utóljára.

Ez a terv szép, poétikus, hazafias és még csak nem is bántja a hegyet. Nemcsak, hogy kivihető, de mindenképpen kívánatos is, hogy meg legyen. Olyan tervről van szó, mely csak egy hazafiasan érző, melegszívű nagy poéta agyában, szívében született meg. Természetesen Herczeg Ferenc „Magyar Kálváriájáról“ van szó.

Sajnos, az ötlet oly közelfekvő, szegény hazánk sorsa, története és most az utolsó nagy keresztrefeszítés annyira kívánczik arra, hogy nagy szenvedéseit stációk alakjában örökítsük meg a magunk okulására és az esetleg idevetődő idegenek fölvilágosítására, hogy egy ilyen nagyszívű, nagyesszű poétának kellett jönnie és először kimondania ezt a természetes dolgot, amit mindannyian érzünk, de érzelmünket először szavakba foglalni, mint tervet följajlanlani, csak neki adatott meg. Ez az isteni hivatásnak a stigmája. *Mindnyájunk* gondolatának, érzelmének *először* adni szavakban is kifejezést.

Ezt a gyönyörű tervet meg kell csinálni! Ez a terv való a hegyre és a hegy való a tervhez! Ez nem rontaná a hegy arculatát, sem nem pusztítaná az anyagát.

Sőt, ha a remélhetőleg művészi kivitelű, egyes stációkhoz megfelelő izléssel zöld keretet is adnának, csak diszével szolgálna a hegynek.

Es azután lenné egy olyan hely az ország fővárosában, ahová elzarándokolhatnának a hazafias, nagy bánattal terhes magyarok! Ugy, mint a megtört sorsüldözöttek a templomba mennék, leborolnak az Ur oltára elé és ájtatos imában emelik hozzá lelküket és várnak onnan megnyugvást, megkönnyebbülést, úgy kereshetik majd föl nemzetünk gyászos sorsának siratói a keresztrefeszített ország Kálváriájának stációit, hogy csüggedt lelkükre vigaszt keresenek, az ország föltámadásáért imádkozzanak.

Az ifjuság pedig ne csak imádkozni járjon oda. Szorítsa össze öklét és tegyen fogadalmat, hogy nem ismer beletörődést,

nem ismer megnyugvást mindaddig, amíg ezek a Kálvária-stációk nem fognak csak kegyeletes emlékké válni! Mindaddig, amíg országunk határait vissza nem kapjuk, mindaddig, amíg föl nem támad újból a régi, a nagy, boldog Magyarország!

A hegyünket mindig ellepő gyerekhadat vezesse a stációk elé az édesanyjuk. Meséljen nekik állandóan mindig a régi nagy Magyarországról! Mondja el nekik, hogy milyen volt, mielőtt a martalócok megosztokodtak rajta. És csöpögtesse bele viaszku-puha, fogékony kis lelkükbe, hogy milyennek kell megint lennie, — ha már előbb nem, hát akkor, mire ők felnőnek, az ő segítségükkel!

Most látom csak, hogy elkalandoztam az eredeti témámtól és milyen szörnyű hosszúra nyúlt a segélykiáltásom. Ne haragudjék érte, kérem! Álljon nemesen bosszút és ennek dacára tegyen meg mindent, ami magától tellik! Előre is köszöni

hálás hive,
Andor Mária.